

SKRIVAČA SA SVETIM NIKOLOM

(autorica igrokaza: Mirjana Žužić)

Uloge: Lea, Ivan, Matija, Ana, Sanja, Tea, prosjakinja, mama

1. ČIN KU, KU, - KRATKA MATRICA

1. prizor

*(nakon škole; djeca imaju torbe na leđima; na sceni je samo nekakav grm ili nešto slično
iza čega se mogu sakriti)*

IVAN: Konačno je završio još jedan naporan školski dan! Jedva sam dočekao!

MATIJA: Ti si jedva dočekao!? A što da ja kažem? Pisao sam ispit iz engleskog, na hrvatskom me je učiteljica ispitala, a na prirodi nisam znao pokazati na karti Karlovac! Baš sam se osramotio...

IVAN: Nemojmo, molim te o tome, jer je zaista bila sramota! A što je s tobom, Lea? Nešto opasno šutiš?

LEA: Eh, ne vrijedi vam pričati što se meni dogodilo jer mi ne biste vjerovali!

IVAN: Ma daj, ne pravi se važna!

MATIJA: Ivane, cure se uvijek prave važne, ovako govore da bismo mi dečki pokazali zanimanje za njihove tajne! E, vidiš, mene uopće ne zanima što bi nam ona mogla tako tajanstveno ispričati!

LEA: Zanimalo bi te, kada bi to moglo stati u twoju pametnu glavu, ali ne može, pa te zato i ne zanima!

MATIJA: Moja glava? Ona je sasvim dovoljno velika za twoje tajne...

IVAN: (prekida ga) Zar tako kao za prirodu i hrvatski?

MATIJA: (dizući ton i prijeteći) Ovo ti je bilo bezobrazno!

LEA: Dečki, dečki, dosta svađe! Baš ste ko dvije bebe! Da se još ne potučete, reći će vam, ali mi nećete vjerovati. (duboko udahne) Vidjela sam svetog Nikolu!

IVAN: (stavlja joj ruku na čelo) Da nemaš temperaturu?

MATIJA: To si noćas sanjala?

LEA: Ne, kad vam kažem, vidjela sam ga. Prošao je pored mene za vrijeme velikog odmora dok je većina djece bila na marendi. Sjedila sam i ponavljala prirodu, kad je naišao, stavio prst na usta i pokazivao kroz prozor na kraju hodnika. Gledala sam za njegovim prstom, ali nisam ništa shvatila. Tada je svoju ruku stavio na moje srce, a drugom opet stavio prst na usta.

IVAN: Matija, nazovi hitnu, molim te. Ona je poludjela!

MATIJA: (vadi mobitel) Evo, sad će. Hitno će nazvati njezinu mamu, ha, ha, ha!

LEA: Eto, rekla sam da mi nećete vjerovati. Bolje bi bilo da sam šutjela, ali tako mi je bila velika radost oko srca, da sam je s nekim morala podijeliti.

IVAN: Hej, društvo, čini mi se da dolaze one tri sestre koje baš i ne volim sresti. Haj'mo se skloniti u pokrajnju ulicu dok prođu.

LEA: Da to su sestre Kovačić. Jedna je prvi, jedna drugi, a jedna treći razred. Uvijek su u istoj odjeći. Ne znam kada je uopće stignu oprati.

MATIJA: Nije ni čudo, jer im samo tata radi, mama je ostala bez posla. Moja mama kaže...

IVAN: Pst! Poslje ćeš nam reći, mičimo se dok možemo, evo ih tu začas!

2. prizor

ANA: Joj, kako sam se danas obradovala, kada sam u pernici, sasvim iznenada otkrila nove bojice!

Mislila sam da ih je netko zabunom ubacio u moju torbu.

SANJA: Imaš nove bojice? Pokaži mi ih! A hoću li i ja moći nešto s njima obojiti?

TEA: Cure, požurimo, doma čete pričati o bojicama, mama će nas čekati s ručkom. Rekla mi je da mora popodne do susjede pomoći joj nešto.

ANA: Ali, Tea, zar ne želiš vidjeti moje nove bojice?

TEA: Samo da ih nisi kome uzela, znaš da bi se mama i tata jako ljutili, jer koliko god smo da bi nam dobro došle, ne smijemo krasti...

ANA: (*ljutito*) Nisam ih ukrala. U moju torbu ih je stavila Marina.

SANJA: Zar si je vidjela?

ANA: Da, ali ona ne zna da sam je vidjela.

SANJA: Pa kako to?

ANA: Vidjela je kada sam prošlih dana izvadila iz pernice moje kratke, potrošene, pa je sigurno odlučila darovati mi nove, ali potajno. Stavila ih je u torbu pod odmorom. Ne bih to vidjela da se nisam morala vratiti u razred po papirnate maramice zbog prehlade.

TEA: Aha, dobro, ali sada požurimo jer mama čeka. Doma ćeš joj to morati ponovno ispričati.

(*sve tri odlaze, a s njima i sveti Nikola koji im se pridružio*)

KU, KU, - KRATKA MATRICA

3. prizor:

LEA: (*uzbuđeno, pokazujući za njima prstom*) Jeste li ga vidjeli?! Sveti Nikola je bio s njima!

IVAN: Ma gdje? (*stavlja ruku nad čelo*) Ja nisam ništa video, ti opet sanjaš!

MATIJA: Ni ja ga nigdje ne vidim. Bit će da stvarno treba zvati hitnu!

LEA: Dečki, kažem vam da sam ga vidjela! Nije mi jasno kako ga vi ne vidite.

IVAN I MATIJA: (*gledaju se međusobno, pokazujući da je luda*)

IVAN: Bolje će biti da krenemo doma.

LEA: A, ne! Ja ću pratiti svetoga Nikolu. Baš me zanima što mi je na hodniku u školi htio reći. Moram ga to pitati. (krene za sv. Nikolom i djevojčicama)

MATIJA: Ivane, što ćemo mi?

IVAN: (uzdahne) Nije joj dobro, morat ćemo ići s njom. Lea, čekaj! Evo i nas!

2. ČIN

(*u parku; jedna klupa i malo lišća po podu*) STOLICA ZA PROSJAKINJU

KU, KU, - KRATKA MATRICA

LEA: Ma gdje se je samo sakrio?

IVAN: Vidiš i sama da ga nema. Hajdemo doma.

MATIJA: Da, naši će se već zabrinuti gdje smo tako dugo. (*zvrrrrr - zvoni mu mobitel*)

Da? Mama? Ma da, da, evo nas doma začas. Tražimo svetog...

IVAN: (*stavi mu ruku na usta*) Tiho!

MATIJA: Tražimo bilježnicu koju je Lea putem izgubila, ali brzo ćemo doći. Da. Bog! (*prekine poziv*)

Uf! Ne znam baš lagati.

LEA: Dečki, što sad? Ja ga zaista moram nešto pitati.

IVAN: Vidite onu prosjakinju?

MATIJA: Ma ona je svaki dan tamo.

LEA: Što s njom?

IVAN: Možda je ona vidjela sv. Nikolu?

LEA: Ma baš! Odakle ti to?

MATIJA: Vidi da ima nekakvu ukrasnu vrećicu kraj sebe. A da je pitamo?

LEA: Ja ču to učiniti sama. (*priđe prosjakinji*) Dobar dan!

PROSJAKINJA: Dobar dan, drago dijete, možeš li mi štogod dati?

LEA: Zapravo i ne. Trebam jednu informaciju. Je li vam ovu vrećicu dao sveti Nikola?

PROSJAKINJA: Ne znam je li to bio on. Malo sam zaspala, a kad sam se probudila pronašla sam je ovdje, pokraj sebe. Unutra i nema nešto vrijedno. Sve sami papiri.

LEA: Smijem li pogledati skupa sa svojim prijateljima?

PROSJAKINJA: Ako mi štogod udijeliš...

LEA: Dečki, dođite ovamo. Imaš li ti Ivane koju kunu?

IVAN: (*kopa po džepovima i pokazuje*) Zapravo samo dvije.

LEA: (*uzima mu iz ruke i stavlja prosjakinji u krilo*)

MATIJA: Hej! Nisi fer, to nam je trebalo za...

LEA: Vrlo brzo će razumjeti. U ovoj vrećici, sigurna sam, krije se trag do sv. Nikole! Brzo, do one klupe, sjednimo i pregledajmo! (*odlaze i sjednu na klupu, počnu vaditi papire i pregledavati ih*)

MATIJA: Ovo su sve neke nejasne stvari. I neki čudni jezik.

LEA: Da, to je još jedan dokaz više da ih je ostavio sv. Nikola. Htio je da ga pronađem, ali kako, kad ništa od ovoga ne razumijemo...

IVAN: (*usklikne*) Čekajte malo! Možda sam nešto i pronašao. Gledajte ovdje hrvatski piše: „Čekam te doma. S. N.“

LEA: S. N.? Tako je! Sveti Nikola. Čeka me doma? Onda idem. Zbogom dečki! (*odlazi*)

MATIJA: Aha, sada ti više nismo potrebni...

IVAN: Ja ne bih pošao s tobom ni da me pozoveš. Samo mi je žao one dvije kune. (*viče za Leom*) Da si mi ih sutra u školi vratila, jesi li čula? Lako je biti dobar na tuđi račun! (*pogleda Matiju, pa obojica odlaze*)

3. ČIN

(Leina kuća; STOLICE, STOL, PAKETI;)

LEA: (*budi se u krevetu i rasteže*) Baš neobičan san. Da ne povjeruješ! Taman kad sam ušla u kuću vidjela krajčak njegovog plašta, i već sam ga hvatala kad sam se probudila! A da je san još samo malo potrajanao bila bih ga vidjela! Sveti Nikola, baš nisi fer što si tako tajanstven! Ali, što je ovo? (*gleda prema prozoru ili stolu na kojem su darovi*) Ipak si bio ovdje i to dok sam spavala. Što nisi još malo pričekao da se probudim? (*gleda u darove*) Ne, ne, ovo nije moguće. Na svim paketima piše S. N.! Zašto bi sveti Nikola ostavljaо poklone za sebe? Tek sad mi ništa nije jasno.

MAMA: (ulazi sva nervozna) Dobro jutro, Lea. Daj, požuri, zakasniti ćeš u školu. (traži nešto) Jesam li to ovdje ostavila? Uzima jedan manji poklon.

LEA: Ali mama, zar to nisu pokloni koje je meni donio sveti Nikola?

MAMA: Sveti Nikola? Kako bi ti ih on ostavio? Vidiš da na njima piše S. N.

LEA: (gleda zbumjeno) a to znači...

MAMA: (nestrpljivo) Naravno, Sonja Nežić, naša bolesna susjeda za koju sam prikupila nešto odjeće i hrane, pa sam skupa s ostalim susjedama upakirala, pa ćemo joj za Božić odnijeti da je obradujemo. (*ulazi, prođe i izlazi sv. Nikola*) Samo, nikako da pronađem vrećicu u kojoj su bili važni papiri gospođe Sonje. Išla je jučer kod doktora, a kad se vratila više ih nije bilo. I sada ne znam je li ih izgubila ona ili ja... Ona tvrdi da ih je dala meni, ja se toga ne sjećam. I sada ne znam kako krenuti na posao. Ako ih ne pronađem, bit će zaista problema, joj, joj...

LEA: (baš i ne sluša mamu, gleda za njim) ...ali...

MAMA: (ljutito) Što, ali?

LEA: Mislim da ja znam gdje su papiri.

MAMA: (začuđeno) Otkuda bi ti to znala?

LEA: Pronašla sam ih jučer kada sam se s Matijom i Ivanom vraćala iz škole. Nešto sam očito krivo shvatila, pa pomislila da je to tajni jezik sv. Nikole za mene.

MAMA: O, hvala Bogu, samo da su se papiri pronašli! Kakav sv. Nikola??? Daj, Lea, požuri, danas ćeš sigurno zakasniti u školu. (izlazi)

KU, KU, - KRATKA MATRICA

LEA: (nakon što ostaje sama i neko vrijeme hoda po sobi) Sada mi stvarno više ništa nije jasno. Što je s tim sv. Nikolom? Što mi zapravo želi reći? Želim ga pronaći, a valjda i on mene, ali uporno bježi kad mu se približim. Što sad? (misli još malo)

Hm, ovo već postaje detektivska priča u kojoj je nešto naopako posloženo.

IVAN: (žurno ulazeći) Daj, Lea, čekam te s Matijom, već neko vrijeme! Jesi li se konačno spremila?

LEA: (uzdahne) Još uvijek me muči taj sv. Nikola. Nikako da odgonetnem što je to s njim. Sad ga vidim, sad ga ne vidim, pa ga samo ja vidim... Ništa ne razumijem.

IVAN: Znaš i ja sam malo razmišljao. Mislim čak da sam i shvatio.

LEA: Zar si ga i ti video?

IVAN: Nisam, ali mi je jasno što ti je htio pokazati.

LEA: Brzo mi reci, nestrpljiva sam da doznam.

IVAN: Prvo si ga vidjela u školi i pokazao ti je kroz prozor, ali ti je stavio ruku na srce. Htio ti je reći da samo srcem možeš neke stvari vidjeti.

LEA: (lupi se po čelu) Pa da! Kako mi to prije nije sinulo?

IVAN: Previše smo se igrali detektiva, a on je htio pokazati nam da je prisutan gdje god se događa neko dobro. One tri sestre Kovačić kojima je netko darovao bojice, zatim prosjakinja u parku. Poruku ti je zaista ostavio sveti Nikola. Samo ne znam što je bilo kod kuće.

LEA: Ali ja znam! Moja mama je organizirala prikupljanje potrebnih stvari za stariju susjedu, tada sam ga opet vidjela... Tako je! Sada mi je sve jasno! Bravo, Ivane, ipak si ti mudra glava!

IVAN: Hm, hm, lijepo je to čuti, ali ako sada ne krenemo, sigurno ćemo zakasniti u školu. A onda se pitam hoće li nam sveti Nikola pomoći da se opravdamo pred učiteljicom!

LEA: Imaš pravo. Trčimo. (krenu)

SKRIVAČA: CIJELA PJESMA